

„Ние не сме му подчинени“, отвърнали тѣ, „и защото не му даваме веримъ (владищина), затова ни клевети.“

„Защо да не давате“, казалъ пашата, „нали сте и вие кауре“. Слѣдъ това разгнѣвениятъ везиръ заповѣдалъ на еничаритѣ да ги изколятъ всички.

Нѣ прѣдъ пашата излѣзълъ единъ имамъ, Хасанъ ходжа, и го помолилъ да ги прости, ако приематъ исляма. Пашата се съгласилъ. Тогава на Гергьовъ день, 1657 г., водители тѣ на Чепинско: Банъ Велю, протопопъ Константинъ, попъ Георги и попъ Димитъръ отъ Константово и всичкитѣ кметове и попови отъ другитѣ села се потурчили.

Слѣдъ тая сполука великиятъ везиръ заминалъ съ войската си за Солунъ, нѣ оставилъ 4 ходжи да помагатъ на Хасанъ ходжа за да потурчатъ цѣлото население, като се възползватъ отъ глада и като даватъ безплатно храна само на тия, които се потурчатъ.

Какво е станало съ чепинскитѣ българи и въобще съ християнитѣ въ Родопитѣ слѣдъ заминуването на великия везиръ, виждаме отъ слѣднитѣ думи на съврѣмненника и очевидеца, попъ Методия Драгиновъ.

„Нашите се турчиха до Богородица (Августа). които се неистурчиха едни искаха. друзы бегахъ по гората и тамъ изгореха кащите. и асанъ оджя пушна много коніе ва градотъ (Т.-Пазарджикъ) та докараха жито отъ бегликъ ханъ (Куршумъ ханъ) и стовариго ва црѣквите святаа петка, и святіи апостоль андрея ва Константово и раздаде на потурче-